

- og få Stefan Zweigs '*Stjerne- stunder*'

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag e-bøger, invitationer til POV Talks, medlemsbrev m.m.

Turbine

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

pov. INTERNATIONAL

NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGBREV HVER FREDAG

og fremtid og farmor

Publiceret 21/08/2020 i Kultur/Film

af **Frederik Bojer Bové**

FILM // ANMELDELSE: *The Farewell* er en lun og varm komedie om en familie, der mødes til et bryllup, med en mørk hemmelighed hængende over weekenden. Dens nuancerede karakter-portræt og let anderledes æstetik sætter også fokus på særlige aspekter af livet som emigrant.

Lulu Wangs *The Farewell* vender gentagne gange tilbage til en rundkørsel, over hvilken der er spændt en stor bue. Her boede hovedpersonen Billis familie i et hus, før hun emigrede til USA som lille. Nu er det revet

ned, og der er bygget en rundkørsel i stedet. Og faktisk ser vi nærmest ikke et eneste lille hus i filmen. I stedet er der endeløse etage-ejendomme.

Helt konkret handler *The Farewell* om at Billi og hendes familie skal sige farvel til farmor, familiens matriark, der er blevet diagnosticeret med kræft. Men for Billi er det tydeligvis ikke bare farmor, hun siger farvel til. Hun siger farvel til den kinesiske barndom, som hun snart ikke længere har nogen, der kan fortælle om. Hun siger farvel til det Kina, hun husker, som allerede nu er totalt ukendeligt.

Og alt det, hun siger farvel til, har fungeret som et anker for en del af hendes egen identitet. Uden det anker er det tydeligt, hun vil blive mindre og mindre kinesisk, som tiden går. Så hun siger farvel ikke bare til fortiden, men til en mulig fremtid.

Det er den her komplekse emigrant-præmis, som *The Farewell* skildrer så eminent. Når den er bedst, er den en lun og varm familie-komedie, men derudover har den en helt særlig stemning, nærmest svævende i tid og rum.

Et simpelt bryllup...

I Kina har de et ordsprog: Folk dør af kræft. Altså, hvis de ved, at de har kræft, så bliver de helt modløse. Derfor er der ingen, der siger det til gamle Nai Nai, da hun diagnosticeres med terminal cancer. I stedet arrangerer familien, at de alle skal samles i Changchun under dække af at skulle fejre fætterens bryllup. Billi må dog helst ikke komme med, da hun er alt for emotionel, og derfor vil komme til at afsløre, hvad hun ved om sygdommen.

Det skal dog være løgn, så Billi skaffer en billet på egen hånd, og rejser med over. Det bliver en emotionel tur. Men dog forsøgt afmålt emotionel, så ingen fatter mistro. I sidste ende er det ikke Billi, der græder mest...

Plottet i *The Farewell* bygger på virkelige begivenheder, som Lulu Wang før har fortalt om i en podcast. Det klæder filmen, at der ikke er blevet føjet meget til den vanvittige præmis, som egentlig forløber lidt slag i slag. Det går som en ret normal bryllups-weekend, der er bare det, at døden og tabet hænger som en tung skygge over hele seancen.

Før og nu og snart

Det er en stemningsbåret film, og i aller højeste grad et karakterportræt af den unge Billi, fremragende spillet af musikstjernen Akwafina. Filmen forsøger at skildre et grundvilkår, især for emigranter, men i nogen forstand også for os alle sammen. Den forsøger at skildre, hvordan vores liv ikke er så sammenhængende og narrative, som vi forestiller os, men i stedet i høj grad udspiller sig i en verden af brud og uvished.

Et eksempel, som intet har med emigration at gøre: Billi håber på at få et Guggenheim-scholarship, så hun kan kæmpe videre som forfatter. Men hun får det ikke. Og det er ret tydeligt, at hun nu er ved at opgive idéen om at blive skabende kunstner. Her taber hun ikke bare penge, hun taber en fremtid.

“

Filmen forsøger at skildre, hvordan vores liv ikke er så sammenhængende og narrative som

Og sådan er det også at blive ældre, jo yngre vi er *jo mere fremtid har vi*. Ikke bare mere, *jo flere mulige fremtider har vi*. At leve er ikke bare at være til stede i nuet, men også at være til stede i en fortidig historie, og en mulig fremtid. Og det *The Farewell* så smukt illustrerer er, hvordan hændelser i nutiden påvirker både fortid og fremtid. Det bliver mærkværdigt pulserende uformeligt.

Det hele ligger som en stemning i filmen, en stemning af opbrud. Det kommer også af æstetikken. Billederne er lidt skæve, der er klippet lidt mærkeligt imellem dem. Det hænger ikke så godt sammen. Det er ikke, fordi det er en ekstremt visuelt eksperimenterende film. Der er bare blevet lirket lidt i kanterne, så det ikke hænger helt lige så godt sammen, som det plejer.

Usammenhæng

Evnen til at skabe sammenhænge er et af de helt store filmiske mirakler. Tænk over det: Du tager en hel masse korte klip, optaget ude af rækkefølge, og fordi filmskaberne er omhyggelige, så tænker vi, at de hænger sammen. Vi ser et billede af et hus i New York, og så tænker vi, at de næste scener foregår inde i det hus, selvom det i virkeligheden er optaget i et studie i Los Angeles. Det er ret mirakuløst, og det tog også virkelig meget eksperimenteren i de første årtier af filmens historie, for at få fastlagt, hvordan man gør det bedst.

“

The Farewell illustrerer så smukt, hvordan hændelser i nutiden påvirker både fortid og fremtid. Det bliver mærkværdigt pulserende uformeligt.

Men det betyder så også, at vi er blevet vant til, at de fleste film opererer ud fra den præmis, at ting hænger sammen i en ret fin orden. At der er kontinuitet, en fast linje mellem før og nu og snart. Men sådan fungerer verden jo netop ikke, og måske især ikke for emigranter.

Det har jeg set forsøgt skildret virkelig eksperimenterende, så de færreste måske gider at være med. Æstetikken i *The Farewell* er dog ikke så meget eksperimenterende, som den bare er moderat anderledes. Det hænger ligesom ikke så meget sammen, det er løsere, men derudover er der stadigvæk plads til en fremragende familiekomedie.

Det er et smukt eksempel på, hvordan form følger indhold, uden at publikum nødvendigvis er afskåret

Menu

The Farewell
100 minutter
Angel Film

Fotocredit: Angel Film

Facebook kommentarer

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

JA TAK, SEND MIG POV WEEKEND

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at støtte vores arbejde? Bliv frivilligt støttemedlem her →

25 KR./MD. →

50 KR./MD. →

100 KR./MD. →

FACEBOOK

TWITTER

GOOGLE

PINTEREST

TAGS:

AKWAFINA

FREDERIK BOJER BOVÉ

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I
FØLGENDE:

28/08/2020

Frederik Bojer Bové: 'Tenet' – en timey-wimey actionfilm

FILM // ANMELDELSE: Der er ingen andre, der får lov til at lave film som Christopher

31/07/2020

Queen & Slim: Hård film om politivold og uretfærdighed handler egentlig om at leve

FILM // ANMELDELSE – Debutanten Melina Matsoukas har tidligere instrueret musikvideoer, men debutterer med en film

10/07/2020

Little Joe: Fra genial til tåkrummende ringe

FILM // ANMELDELSE – Skynd dig ind og se denne usammenhængende og ikke ret vellykkede pseudo-gyser.

FREDERIK BOJER BOVÉ SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

Ugens overblik

POV WEEKEND samler hver fredag morgen ugens væsentligste debatindlæg, analyser, anmeldelser og essays i et skarpt ugebrev.

Det er selvfølgelig **HELT GRATIS** at modtage, og du kan uforpligtende tilmelde dig her →

MEST LÆSTE

